

den svenske Kommissions Side udtalt saa vel Ønsket som Haabet om, at man ved en forekommende Revision af Reglerne om Bogføringspligten vil kuene naa til Bestemmelser af et Indhold, der paa alle Punkter, hvor en Lighed er af reel Betydning, falder sammen med Bestemmelserne i de to andre Udkast.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om efter hvilket Lands Ret det skal afgøres, hvorvidt et Køb er at anse som et Handelskøb, derunder altsaa, om en Person er at anse som „Handlende“, overlade Udkastet, i Overensstemmelse med sit almindelige Standpunkt til Spørgsmaal af den Art, Afgørelsen deraf til Domstolene.

Om Bestemmelse af Købesummen.

(§§ 5—8).

Under dette Afsnit er samlet nogle Regler om Bestemmelse af Købesummen i visse Tilfælde, i hvilke der erfaringsmæssig let vil opstaa Tvist mellem Parterne, men om hvis Afgørelse den raadende Retsopfattelse dog er tilstrækkelig sikker til, at den kan fæstnes i Lovsform.

§ 5.

I den større Handel vil det vel sjældent forekomme, at et Køb er sluttet, men intet er aftalt om Købesummens Størrelse. Selv om ingen udtrykkelig Aftale herom er bleven truffet mellem Parterne, vil i Regelen de Omstændigheder, hvorunder Købet er sluttet, f. Eks. den Omstændighed, at der mellem de samme Personer tidligere er afsluttet Forretninger af lignende Art, give en saa sikker Tilknytning for en Slutning til Købesummens Beregning, at Overenskomst om dens Størrelse maa „anses indeholdt i Aftalen“ jfr. Udk. § 1. Tilfældet kan imidlertid forekomme, f. Eks. ved telegrafisk Bestilling i paa-trængende Tilfælde, saasom i Tilfælde af

et Havari, hvor det frem for alt gælder om at faa en Ordre hurtig effektueret og der ikke er Tid til Forhaands-Forhandlinger om Prisen. Og i den mindre Handel, navnlig om Genstande til Køberens personlige Brug, vil det ret hyppig forekomme, at et Køb sluttet uden at Prisen bliver forud „aftalt“ selv i dette Ords videste Betydning. Der er derfor Trang til en Regel i Loven, hvorefter Købesummens Størrelse i deslige Tilfælde kan bestemmes. Den herom givne Bestemmelse i § 5, hvorefter „Køberen har at betale, hvad Sælgeren fordrer, for saa vidt det ikke kan anses for ubilligt“ er i Overensstemmelse med gældende Retsopfattelse hos os saavel som med Bestemmelserne i fremmede Love, jfr. saaledes den tyske borgerlige Lovbog §§ 315 og 316 samt den engelske Sale of Goods Act (1893) Sect. 8. I de af Bestemmelsen i § 5 alene omfattede Tilfælde, i hvilke Købet trods Mangelen af en „Aftale“ om Købesummens Størrelse er endelig indgaaet, og hvor denne Mangel altsaa ikke er et Vidnesbyrd mellem flere andre om, at Forhandlingerne alene er naaet til et rent foreløbigt Punkt, er det ogsaa det eneste naturlige, at Køberen maa forlade sig paa Sælgerens Fastsættelse af Varens Pris; forudsat at denne holdes indenfor en efter objektive Hensyn bestemt Billigheds-Grænse. Ved Afgørelsen af, om en Pris er „ubillig“, vil der i første Række være at tage Hensyn til den Madkedspris eller anden „gangbar“ Pris, til hvilke Varer af den omhandlede Art i Øjeblikket forhandles, og i Handelsforhold vil der sjældent være Grund til at afvige fra denne Maalestok. Men iøvrigt maa selvfølgelig de særlige Omstændigheder, hvorunder Købet er indgaaet, saasom den Rang, som Sælgerens Etablissement indtager indenfor sin Branche — man tænke f. Eks. paa de store Prisforskelligheder hos Ekviperingshandlende — den usædvanlige Hurtighed og Omhu, hvormed Ordren har skullet effektueres o. a. l.